

הספרייה
ואתם

נקודות יים

החבור הכתוב שלכם עם הספרייה

עלון הספרייה העירונית שעי' אגף התרבות בעיריית בני ברק | חשוון תשפ"א | גליון 01

שלוש
נקודות

חנה לאה כהן

קוראים אתכם

מחרות קוראים פותבים
יוצאת לדרך

קוראים יקרים, כלומר
כותבים יקרים...

התבלבלתם?
הגיוני.

בואו נתחיל מהתחלה.

הבלאגן הגדול | פרק א'

בחלל הבית היתה התרגשות לקראת בקורה של סבתא. ידי התכונן לצאת לסדורים אחרונים, והקשיב להוראותיה של אמא: "מהכנות של דוד שעה, לך ל"מנעול שלי" ותשכפל את המפתח לחדר של סבתא. היא צריכה להגיע בשתיים עשרה, והכל צריך להיות מוכן עד אז. תשתמדל להודר, בסדר?"

"אל תדאגי, אמא. אם ירצה השם תוך עשרים דקות אני בבית", ענה יודי והכניס את המפתח לכיס.

"רגע. קדם אנצל את החדר. הוא מסדר כל כך יפה, וחבל שהקטנים יכנסו ויעשו בלגן". אמא נעלה את החדר, ויודי מהר לצאת מן הבית. שתי משימות עמדו לפניו: ללכת לחנות הרהיטים של דוד שעה, לקחת ממנו ידיות עץ עבור הארון בחדר של סבתא כי הקודמות נשברו, ואחר כך לשכפל את המפתח.

וזהו.

כך חשב.

בחנות הרהיטים הסתובבו לקוחות, מתלבטים אודות צבע שלחן או בודקים חזק של כסאות. דוד שעה היה שקוע בשיחה עם לקוח, וכשיודי זכה את האיש, הרגיש שפניו מתחממות ונשמתו מתקצרת. היה זה רב'ה יעקבזון, המלמד הנערץ של כמה ז'. כלומר, כמעט הרב'ה שלו.

יודי נשף אויר בזהירות וצעד לאחור בדממה. המפגש האחרון שלו עם רב'ה יעקבזון לא היה מצלח במיוחד. ביום האחרון של הלמודים, בהפסקה, גלה יודי כי דלת הארון העומד במסדרון הפתוח שבורה. הוא חשב שלא תהיה לו בעיה לתקן אותה, ותכנן להציע זאת לרב'ה גולד. בעודו בוחן את צירי הדלת, עבר הרב יעקבזון במסדרון ונעץ בו מבט שואל. אין לו משג איך ארע הדבר, והאם התרגשות היא זו שחבלה במלותיו, אך במקום לומר 'אני רוצה לתקן את הארון' יצא לו מהפה 'אני רוצה להרס את הארון'. רב'ה יעקבזון צמצם מבט ובקש שיעזב את הדלת ושלא יתעסק עם ארונות היחד בשום פנים ואופן.

כעת נתקף יודי בבושה. הוא תלמיד כל כך ממשמע ומקפיד על הכללים, ולגמרי לא רגיל לגרם לבעיות. והנה, דוקא רב'ה יעקבזון הנערץ חושב שהוא תלמיד בעייתי, שנהנה להרס ולקלקל. כעת, אם ירצה אותו בחנות הרהיטים, בודאי יזכר מיד בתלמיד ששובר ארונות. אולי יחשב שהגיע להרס רהיטים גם פה. אולי ישאל את עצמו: הכל בסדר עם הילד הזה? מה הספור שלו עם ארונות?

יודי עמד מאחורי ערמת מזרנים והתלבט מה לעשות. מצד אחד, הוא לא רוצה לעזב את החנות בלי הידיות החדשות. עד שסבתא מבקרת אצלם, החדר צריך להיות נוח לגמרי.

מצד שני הבושה...

ברב הימים אתם הנכם הקוראים המקסימים שמגיעים לספריה כדי לקרוא את ספריהם של טובי הכותבים.

הפעם זה שונה. רצינו להזמין אתכם לעבר לצד השני של המתרס, כלומר - של הדף, ולהזמין אתכם לכתב בשבילנו את הספור. אתם תכתבו - ואנחנו נקרא.

מה תכתבו? ספור בהמשכים!

הפרק הראשון מתפרסם בעלון זה, והפרק הבא, שיכתב על ידכם, יתפרסם בעזרת השם בעוד שבועיים.

והנה הפרטים בצורה מסודרת:

אחת לשלושה שבועות נפרסם בעלון פרק המשך מאת הקוראים-כותבים הצעירים, ותוך שבוע תחזירו לנו פרק המשך בארך של כ-600 מלים.

מתוך הפרקים שתשלחו, אנחנו נבחר את הפרק המצלח ביותר, נעבד אותו קצת ונפרסם אותו בעלון. ארכו של הספור שלכם אמור להגיע לשש פרקים, ואנחנו מקוים בשבילכם לספור שכלו חוויה מעשירה.

מתחילים? מתחילים!

מעבר למחיצת העץ הסמוכה נשמעו קולות מהסים, והם חדרו לאזניו בלי הזמנה.

"אתה לא רסיני אתה. שלמנו לך הרבה כסף ואתה עושה סחוקו!"

הקול עם המבטא הערבי, הצרוד קמעא, היה מקר ליודי. הוא נסה להזכר מניו.

"עשיתי מה שבקשתי", התגונן קול דן ומייר, "מה עוד יכולתי לעשות?"

"אתה אל תעסבן אותי! היום בשתיים עשרה זי זמן של הכלגן הגדול, ואתה דואג שהבוס יהיה בחנות, למה הוא סריך לסבל טוב טוב. ואם לא ---" - נימת איום ברורה השתלטה על הקול.

"אוי!" - פלט יודי בבהלה. הבוס זה שעה, הדוד! מי יודע מה זומם עבורו הצמד!

השיחה קפאה. מישו זז מאחורי לוח העץ. נשמתו של יודי כמעט פרקה, והוא כפה על עצמו לעזב את פנת המזרנים ולחפש את הדרך הקצרה ביותר מאולם התצוגה אל המשרד של דוד שעה. אך באותו רגע הוא שמע פסיעות מתקרבות, ובלי לחשב הוא התכופף ונכנס לתוך ארנית קטנה. הוא התישב בתוכה בראש מקפל קדימה וברכים כפופות. באמצעות הזרת הוא סגר את הדלת מאחוריו. שאלת הקול הצרוד הציקה לו. מאיפה הוא מכיר את האיש המסכן שמאים על דוד שעה היקר, הוא חיב לדעת!

הפסיעות התקרבו לארנית, ושוב התרחקו. יודי מלמל פרקי תהלים, וכשסיים לומר את הפרקים שהכיר חזר עליהם שוב.

שעונו צפצף ופעמים. בעוד שעה, בשתיים עשרה בדיוק, יגיע הזמן של הכלגן הגדול והמפחיד, ואין לו משג מהו. הוא רק יודע שהדוד שעה אמור 'לסבל ממנו טוב טוב'.

גם סבתא צריכה להגיע בשתיים עשרה, והמפתח לחדרה נמצא אצלו בכיס. איך היא תנחם אחרי הנסיעה? המחשבה הזו עברה ביעף במוחו של יודי, ומיד לאחריה חזר גוש הפחד ורברץ על מחו, כבד ומשמתן.

אולי כדאי כבר לצאת? יודי לא ידע היכן עומדים האנשים המפחידים. הוא החליט להמתין עוד כמה דקות, ורק אז לצאת בזהירות לדוד שעה, ולספר לו על השיחה המזוה. אבל אז הרגיש את הארון מתרומם באלכסון, ושמע את הקול הגרונני הצרוד שואל בעניינות: "איפה לשים את הארון?"

ופתאום הוא נזכר, הרי זה העובד הערבי של החנות! רק הוא מסגל להניף רהיטים בקלות כזו, כאלו מדבר בקביות משחק. הארנית נתקעה באויר, כנראה העובד ממתינ לתשובה.

"תניח אותה אצלי ברכב", ענה קול נעים, מקר גם הוא. קולו של רב'ה יעקבזון. "אני צריך לקחת אותה לחידר, במקום הארון שנשבר. רק תקשר אותה קודם, שהדלתות לא יפתחו בשעת הנסיעה".

נקדת מוצא

מאז שהספריה העירונית נפתחה (כבר שנתיים!!!) שטף הקוראים המגיעים בחיך רחב ועינים בורקות מהנה חלק בלתי נפרד מהספריה.

נגיף קטן והנחיות גדולות שנו את התמונה.

הגבלות, הגבלות, הגבלות, וגעגוע ענק.

לחיך (שעכשיו הוא מאחורי המסכה...),

לפידבק, ולנוכחות השומחה שלכם.

אז עד שנפגש כלנו בנקדה אחת על המפה -

ספריה והקוראים האהובים שלה,

אנחנו כאן - בנקדתיים:

אתם בנקדה שלכם, בבית,

ואנחנו בנקדה שלנו, כאן בספריה.

שתי נקודות שגם אם הן טפה רחוקות - בכל

זאת מחברות.

כי את החבור הזה - אי אפשר להפסיק...

נקדתיים הוא לא רק עלון, ספור, חדודים, אתגר ופעילות. הוא הפל יחד ועוד הרבה יותר מזו! אחת לכשלושה שבועות יצא לאור עלון חדש, אשר ימתינ לכם בספריה במשך כל השבוע. (אין צרך להזמין תור כדי לקחת את העלון). יש לכם שבוע שלם, מרגע יציאת העלון כדי להגיש את ההמלצות, הפתרונות והפרקים.

אז איך מגישים?

נתן להגיש את ההמלצות,

הפתרונות והפרקים באפנים הבאים:

עדיפות ראשונה:

למייל: sifriyabb@gmail.com

עדיפות שניה:

לפקס: 6143289

עדיפות שלישית:

באופן ידני למכה בספריה.

אם אתם כותבים בכתב יד, הקפידו על כתב ברור בעט כמה על גבי דף לבן.

יש כל כך הרבה ספרים בספריה!

עשר של ספרים מחזיקים, עצובים, מרתקים ומרגשים נצבים על מדפי הספריה.

אז איך בוחרים איזה ספר לקרוא?

יש מספר דרכים לבחירת ספר. אחת מהן

היא באמצעות המלצות:

בודקים מה ילדים אחרים אהבו לקרוא, קוראים את ההמלצה שלהם

ועל פי זה מחליטים על ספר הילדים הבא.

באותו אופן, הנכם מזמנים לשלח המלצה על

ספר ילדים שקראתם ואהבתם.

למה צריך להתיחס בהמלצה?

שם הספר: | שם הסופר/ת: | מנקד / לא מנקד

1. למה אהבתם את הספר? 2. ספרו בקצרה על דמות אחת

בספר שהתחברתם אליה במיחד, ומדוע.

3. ספרו על משהו שהחזיק / העציב /

הכעיס / רגש אתכם בספר באופן מיחד.

שם הספר: 'החרף של שירי'

שם הסופר/ת: לאה פריד

מנקד

ממליצ/ה: אסתי פיליפ, לומדת בכיתה ו'

נקדה טובה: קראתי את הספר כשעליתי לכתה ה', ונהניתי מקו שהספר מדבר על ילדה בגילי.

נקדת חבור: התחברתי מאד לדמות של אודליה. המסכנות שלה וטוב לבה נגעו ללבי.

נקדה בלב: ההתנהגות של רוחי והבגידה של חנה'לה הכעיסו אותי מאד, כי נאמנות חברתית היא כלל חשוב בחיי חברה.

תגובת הסופרת לאה פריד:

תודה, אסתי, על המלצתך החמה לקרוא את ספרי.

הספר 'החרף של שירי' אכן בא לשקף עולמה של ילדה בגילך, ולא רק. כי מתחת לספור התמודדותה של שירי מול כל מיני קשיים שסבבו אותה באותו חרף קודר, מנחים גם יסודות של נאמנות בין חברות, של התיחסות נכונה לכל יצור שנבדל בצלם (ולא רק בגילאים הצעירים), ויכלת לקלט גם מה לא נכון, מה לקוי וצריך תקון.

אודליה היתה ילדה שולית. היא לא הגבורה הראשית בספר. אבל את, אסתי, הצלחת לראות אותה, להבחין בטוב שבה, בלב הרגיש שלה וגם ביכלת שלה לעוד בשעת צרה. וזאת היתה בהחלט אחת ממטרות הספר החשובות: להאיר בפנס גם על ילדות וילדים שאין להם הלה וזהר, להרגיש אותם, ולהבחין כמה גם הם טובים ונהדרים, לו רק נאיר להם פנים ונכבדים.

ליבלה מתגים

פרק עשירי מתוך הספר 'שעון הקסמים'

מאיר ברעם

ליבלה שכב בעלית הגג והשנה היתה ממנו והלאה. ספורו המופלא של ליזר הגיע אליו מבעד ליללת הסופה, והדי הרעמים שהרעידו את הלב העצימו את רשומם של הדברים.

"... וכך מתאספים אנו בכל ביקר, פלגת חילים קטנים ואמצים - סים ליזר את ספורו - נכונים לקרב וביום לסכנה!"

"סכנה? איזו סכנה?"

"האם לא ספרתי לך? האכרים המוסתים הבחינו שהלמודים נמשכים כסדרם גם בלא ספרים, ורוח ההתמדה מפעמת ביתר שאת ובמשנה מרץ. והרי הנזיר מחזיר למחם מדי ערב כי התורה הקדושה היא... טוב, אסור אפילו לחזר על דברי הבלע והארס! בקצור, הם התרעמו על כך באזני הנזיר והלה התלונן בפני הפרץ. חמתו של הפרץ בערה בו והוא הורה כי כל מי שיתפס בשעת למוד תורה יספג מאה מלקות. איש לא נותר בחיים לאחר מאה מלקות..."

מני אז אנו נועדים בסתר, בכל פעם בבית חבר אחר. אנו מתחמקים מרשתם הפרושה של האכרים המוסתים, ובמיחד מעינו הבולשת של אנטון, שוטר הכפר. הוא האיש אשר ילקנו את מאה המלקות באם נתפס, והוא מיחל להרעה בתאוה בלתי מרסנת... משום כך התגנבתי בחוצות ללא פנס בדרכי למקום המפגש, התנגשתי כך בעלטה - ואתה הזעקת בצעקותיך את אנטון, וכמעט שהמטת על שנינו את ענש המלקות..."

"סלח לי, ליזר", התנצל ליבלה, "הן לא ידעתי מאומה!" "שכח זאת, איני נוטר לך. הבה נישן מעט, ומחר אציגך בפני רבי בריש. לילה טוב!"

"לילה טוב גם לך", ענה ליבלה, אף היה בטוח כי גדש המארעות שעברו עליו יבחימו מעיניו את השנה.

ועוד בטרם הספיק לסים את קריאת שמע שעל המטה נעצמו שמורות עיניו והוא שקע בשנה עמקה.

למחרת בבקר הביטה האם בשני הנערים העומדים בפתח וחיכה באהבה. בעלה צדק: השנה השפיעה על הנער החדש לטובה, וארוחת הבקר אף היא חוללה פלאות. עתה היה ליבלה לבוש בבגדי חרף חמים, ולחיו סמקו מן האש הבושרת באח. "ילד חמד", הרהרה בלבה. "חבר נהדר לליזר שלנו. ראו כיצד חם ואהבה, בגוד נאות ותשומת לב מחוללים פלאות בנער יתום זנוח..."

היא צידה את הילדים בתיקי אכל תפוחים, רכסה לולאה סודרת והיטיבה צעיף שמוט, ואמרה ברך: "הזהרו נא, ילדים, והמנעו מהתקלות בגויים. ותלמדו בלחש, לכל יסגיר אתכם קול הלמוד. ה' ישמר אתכם, מלאכי הפעוטים..."

"כן, אמא", ענה ליזר.

"בודאי", אמר ליבלה, והם יצאו אל השלג העמיק.

האם הטובה הביטה אחריהם, והחניקה אנחה.

הם בוססו בשלג העמק והביטו סביבם בחשדנות, אך לא הבחינו בסכנה כלשהי. הם נעצרו ליד אחת הבקתות והתבוננו סביבם בשנית, משנחה דעתם, מהרו להכנס פנימה.

לפניהם נתגלה חדר מרהט בפשטות. במרכזו שלחן גדול, וסביבו מספר נערים. אך תשומת לבו של ליבלה

התמקדה באדם שישב בראש השלחן. רבי בריש ישב זקוף בכסאו והביט בליבלה במבט מאיר שכבש אותו כליל.

"זהו ליבלה", הציג ליזר את מלוהו, "הוא מתארח בביתנו!" "ליבלה! איזה שם יפה" - זהרו עיניו של המלמד. "ליבלה פרושו אריה, 'הוי עז כנמר וגבור כארי לעשות רצון אביך שבשמים'... אח, כמה זקוקים אנו לגבורה שכזו בימים גורליים אלו - והנה, שלחו לנו משמים כפיר אריות צעיר! קרב הנה, ליבלה!"

ליבלה לא ידע את נפשו מרב מבוכה. מעודו לא שער כי גלומה בו גבורה, ולא עלה כלל בדעתו כי נשלח מן השמים... הוא קרב אל המלמד והשפיל את עיניו, אך רבי בריש לפת את זרועו ורכן קדימה כשהוא נוקב אותו במבט מאיר וחודר כאלמת אור מסמאת: "ליבלה, החפץ אתה ללמד עמנו?"

ליבלה הנהן בראשו, ועיניו ספרו עד כמה השתוקק להמנות על החבורה.

"אך ליבלה, אין זה 'חדר' רגיל - זוהי מועצת מלחמה! ויתלה מזו: זהו שדה הקרב עצמו... הדבר כרוך בהקרבה - ובסכנה!"

ליבלה החריש והביט במלמד במבט יציב ונכון לכל.

"חיל המתרפה בעת קרב הריהו מתחייב בנפשו!" הוסיף המלמד.

"לא אתרפה, רבי..."

עיניו של רבי בריש חדרו לנבכי נשמתו ובחנו את טיבה של ההבטחה הנחרצת. ומצאו, כי נאמרה בכנות, בתם ובון.

"מדוע, ליבלה, מדוע לא תתרפה?"

השאלה הביכה את ליבלה, והמלים נעתקו מפיו. ואז חש לפתע שידו של המלמד מתהדקת סביב פרק ידו, ועיניו הפכו לשתי שלהבות יוקדות: "אתה לא תתרפה - כי זוהי תורת החיים שלנו, הלא כך?"

"לא תתרפה, משום שהכרזה עליה מלחמה, ואנו לא נניח לגולה מעמנו, נכון, ליבלה?"

"לא תתרפה, משום שבלעדי התורה אין קיום לעולם, אין קיום לעם ישראל - ואין לנו קיום: לי, ולך. לכלנו... משום שאנו עומדים במערכה קשה ומכרחים לנצח בה. משום כך - נכון, ליבלה?"

לבו של ליבלה פרפר בהתרגשות, והוא הנהן בראשו במרץ רב: נכון, רבי. נכון...

"ובכן שב, ליבלה, אנו עומדים עתה בעצומו של הפרק השלישי במסכת קדושין וחוזרים בעל פה על סוגי העדיות וטיבן:

כידוע, ישנם שני סוגים עקריים של עדיות: עדות ממון ועדות קדושין וגרושין. לכאורה הריהם זהים ומקבילים, אבל למעשה הם שונים במהותם..."

נדמה היה לו לליבלה שכבר שמע מלים אלו משכבר הימים,

אך לא יכל היה להזכר מתי והיכן. לא היה לו פנאי להתעמק בדבר, שכן נסחף בשטף הסברו הקולח של המלמד ועקב בענין רב אחר הדברים כשהוא נוטל חלק בשאלות ובתשובות, מצביע על קשיים ומשתדל לפתרם. עולם נפלא נגלה לפניו, והוא נסחף לתוכו בהתלהבות ובלהט, בכל חם מזגו וכח רצונו בחריפות שכלו והברקות המצאותיות... רבי בריש החניק חיוך של אשך והרהר בלבו: "אכן, כשמו כן הוא. גור אריות..."

- ולפתע נפרצה הדלת בכח, ובפתח הופיעה דמותו הענקית של גוי מגשם.

אנטון גלה את מחבואם!

"הא הא, הנה אתם, יושבים ולומדים - אנטון איננו טפש, אנטון הטה את אזנו לכל קיר עד אשר שמע את קול הלמוד בוקע מן הבקתה הזאת!"

כלם הביטו בו בפנים חורות, ובזכרונם צץ ועלה ענש מאת המלקות...

ואז נשמע קולו של רבי בריש, מרגיש ובוטח כדרכו: "זכרו נא בני, כי אני הוא המפקד - אני אנהל את הקרב הזה!" הוא פנה אל השוטר: "הכנס, אנטון, וסגר את הדלת.

רוח קרה חודרת אל הבית..."

השוטר התבונן בו בפה פעור, ולאחר מכן צחק בקול צרוד: "השמעתם, חצפה יהודית! אני אינני נכנס - אתם תצאו אלי, ומיד! אובילכם בסך אל חצר האחזה..."

בעלת הבית פלטה צוחה חנוקה וספקה את כפיה ביאוש, אך רבי בריש לא העיף אף מבט לעברה. עיניו התמקדו בפניו של הגוי והוא המשיך באותו קול שקט: "בודאי, אנטון, אנו נבוא עמך - אך לבטח לא תסדר לכוסית משקה חריף ביום כה קר..."

"הו, כוס משקה היא דבר בעתו בכל רגע... אני זכאי לכוס גדושה, הן עמלתי קשות כדי ללכד אתכם... שעות רבות בוססתי בשלג, והייתי אזנים חשופות לקירות קפואים!"

- "ונצחתי" - אמר המלמד בכבד ראש. "מי שנלחם בעקשנות ובהתמדה סופו לנצח, תמיד! - גם אנו נלחמים בעקשנות..."

בעלת הבית זקפה גבות לנכח שיחה ידידותית זו, אבל לא שאלה שאלות. היא הציבה כוס וקנקן מי דבש על השלחן, והגוי הגיח לקרבו כוס אחר כוס. רבי בריש רמז בעיניו, והילדים החלו להשמש בזה אחר זה.

הגוי השתיי לא הבחין בצאתם, אך לאחר שליבלה זע אף הוא מיקומו שלצד השוטר, ננער הלה מהזיותיו והניח יד נכדה על שכמו: "לאן זה, בחורי", נהם בחביבות, "הן עליך לבוא עמי, ה' לאן נעלמו כל הילדים?"

"מה לך ולילדים", מהר המלמד לפיסו, "אני הוא שפתיתי אותם לבוא וללמד עמי, ועלי לשאת בענש לבדי. הנח לילדים הרכים..."

"אכן, אכן..." נהם השוטר ורוקן את כוסו בלגימה, אבל זרועו המשיכה להעיק על כתפו של ליבלה...

"לא טוב אתה עושה, רבי", גחך הגוי המבסס, "עליך לקרא לכל הנערים. אורידם אל בור הכלא, חי חי, שם תהיו בטוחים..."

"בטוחים ממה?" חקר המלמד.

"בטוחים מפרעות, חי חי. הערב... שכר טוב הוא זה, מזג לי עוד כוס..."

רבי בריש החזיק את הקנקן באויר ושאל בקול רגוע: "הערב - מה?"

"מזג, מזג - הערב יהיו פרעות, האכרים זועמים עליכם מאד... דרשן טוב הוא הנזיר, חי חי, והשכר חנם..."

רבי בריש מלא את כוסו של השוטר ושאל: "ומדוע הערב?"

אנטון שתה ומחה את פיו: "מה? כן, הערב, כלומר... יתכנסו כל האצילים, היפ, לערך הכרה עם הנזיר. שכר כה טוב... הוא יציג בפניהם ספר עבה שכתב על היהדות, היפ, ספר חשוב, עוד כוס אחת..."

"מיד אמזג, המשך בדבריך, ואז" -

"ואז ישליכו את כל ספרי היהודים אל האש. עבודה קשה היא זו, לסחב את כל הספרים מן הטיירה אל המסבאה.

נכדים הספרים, והכל על שכמו של אנטון המסכן..."

והוא פרץ בבכי שכורים מתיפח.

רבי בריש בהה נכחו ושתי דמעות רותחות זלגו על לחיו. בלחש, החשו שפתיו: "הבט משמים וראה, כי היינו ללעג וקלס בגויים. נחשבנו כצאן לטבח יובל. להרג, ולאבד, למכה ולחרפה - ובכל זאת שמך לא שכחנו. נא אל תשכחנו..."

"רבי, הספדים..." לחש ליבלה.

רבי בריש הביט בו בחסר הבנה.

"הספרים... היכן הם מנחים?"

רבי בדיש הנהן בראשו וחזר על השאלה בקול רם: "אמור, היכן מנחים הספרים?"

השוטר ננער ופלבל בעיניו בבהלה: "הספרים? אה,

הספרים...

הם באגף השמאלי, בקיטונו של הנזיר... הנזיר שכן בחדר האורחים, ואת הספרים ערמנו בקיטונו... ועלי לשאתם עד המסבאה, איש אינו מרחם עלי..." ראשו צנח על חזהו, והוא שקע בנמנום גלופין. "רבי", לחש ליבלה, "הספרים..." "כן, בני". המלמד הביט בו בעינים שטופות דמעות. "הספרים - האם נתן להצילם?"

רבי בריש הביט בר בוך וענה: "איני יודע, בני. מכל מקום, מסכן הדבר..."

"אבל רבי, הרי אנחנו חילים, וחילים מסתכנים!"

חיוך עצוב האיר את פני המלמד, והוא נד בראשו: "אין זה

איזהו מקומן

סדרת חידות על פרקי סיפור נבחרים, המובילות, כל אחת, למקום בארץ.

קוראים יקרים, בכל פעם תקבלו פרק או חלק ממנו מתוך ספר קריאה פופולארי. לאחר שתקראו את הפרק תוכלו לפתור את החידה או לענות על השאלות, ואם תעשו זאת נכונה - תקבלו שם של מקום בארץ.

שמרו את המקום להמשך...

חידה מס' 1 בסדרה

לאחר שקראתם את חלק הפרק העשירי מתוך הספר 'שעון הקסמים' מאת מאיר ברעם - אתם יכולים לגשת למשימה הבאה. כל הגדרה היא בעצם מילה או יותר מתוך הסיפור, שאותיותיה התערבבו. בסוגריים יש רמז נוסף למילה המבוקשת.

אם תפתרו נכונה - תקבלו במשבצות המודגשות, לפי סדרן, שם של עיר בארץ. **שמרו עליה.**

1. דלי מחד (מחמאה)
2. יום עדן (ביחד)
3. אסם מת (לא רואים)
4. נו טנא (מלקה)
5. ספן (חושך?)
6. הוסף (מיללת)

1					
2					
3					
4					
5					
6					

נקדה למחשבה

פ. חריף

צורה אנושית

סדרת חידות ציורים המובילות כל אחת לדמות מפורסמת מן הספר 'ילדים ידוע'.

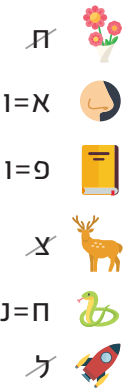
שלום לכם ילדים יקרים, פגשנו את הדמויות - הציורים והמילים, וגלו את הדמויות הספרותיות המסתתרות מאחוריהם.

מקרא לסימנים השונים:

סימן קו על אות מורה שיש למחוק אות זו.

הסימן = מורה שיש להחליף אות מסומנת באות אחרת.

סימן חץ מורה שיש לערוב את האותיות.

ק

חידה מספר 1 בסדרה

דמויות נוספות: ספר: לא רק באחד, אפילו עשרים. | ספר: כותב או מלמד? | ספר: אלקטרוניקה לבנה...

בין הפותחים נכונה יגלו פרטים